

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko W. B. i A. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego W. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa

materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Dla skutecznego natomiast powołania się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. konieczne jest wskazanie przez skarżącego na okoliczności uzasadniające twierdzenie o zaistnieniu jednej z podstaw nieważności postępowania określonych w art. 379 pkt 1 - 6 k.p.c.

Nie zachodzi powołana przez skarżącego nieważność postępowania wskutek pozbawienia go możliwości obrony praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Słusznie podnosi we wniosku, że w razie dokonania przez powoda wyboru reżimu odpowiedzialności pozwanego, sąd może orzec o żądaniu na innej podstawie prawnej, o ile dopełni obowiązku poinformowania o tym pozwanego celem umożliwienia mu podjęcia właściwej obrony. Pomija jednak, że w pozwie powód sformułował swoje żądanie jako zwrot równowartości ceny w związku ze złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy z powodu wady prawnej przedmiotu umowy sprzedaży i nie wskazywał na okoliczności faktyczne związane z poniesieniem przez niego szkody. Takie okoliczności nie były również podnoszone w toku postępowania a jeżeli uznać powołanie się przez powódkę na art. 574 k.c. w dwóch pismach procesowych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za wskazanie reżimu odszkodowawczego jako podstawy prawnej, to może to tylko prowadzić do wniosku, że powód w istocie wskazał dwa reżimy odpowiedzialności pozwanego możliwe do zastosowania. Wywody prawne poczynione przez pełnomocnika powoda w załączniku do protokołu nastąpiły już po zamknięciu rozprawy, a więc wskazane tam okoliczności nie mogły mieć wpływu na rozstrzygnięcie. Pozwany nie został pozbawiony możliwości obrony również z tej przyczyny, że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, a więc istnienie wady prawnej, wyłączenie odpowiedzialności pozwanego za wadę prawną, przedawnienie roszczeń z rękojmi i skuteczność odstąpienia od umowy, były przedmiotem szerokiego postępowania, w którym pozwany aktywnie brał udział zgłaszając na te okoliczności twierdzenia i dowody.

Na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Oczywista zasadność skargi

kasacyjnej może zachodzić wówczas, gdy wskazane naruszenie przepisów prawa procesowego podlega kontroli Sądu Najwyższego i *prima facie* jest oczywiste. Sąd Najwyższy związany jest bowiem ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oznacza również niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na naruszenie art. 382 k.p.c. w powiązaniu z art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. zawarty we wniosku jest tożsamy z zarzutem naruszenia art. 382 w zw. 233 § 1 w pkt b w drugiej podstawie kasacyjnej, a więc kwestie w nim poruszone uchylają się spod kontroli Sądu Najwyższego, zwłaszcza wobec wiążącego ustalenia, że powódka udzieliła pełnomocnikowi pełnomocnictwa w dniu 11 maja 2012 r. do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży. Zarzut naruszenia art. 217 § 2 lub 207 § 6 k.p.c. został uzasadniony uchybieniami Sądu pierwszej instancji, natomiast skarżący nie wskazał, jakie z tego wywodzi uchybienia przepisom postępowania przez Sąd Apelacyjny. Wywodzone natomiast naruszenie przepisom prawa materialnego abstrahuje od wiążącego Sąd Najwyższy ustalonego stanu faktycznego i w świetle uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej na tle motywów zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów materialnego mająca charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek powódki o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw